Sterke verhalen

korte verhalen

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

In de tram
korte verhalen
ISBN 9 789464 057034

Op een bankje
korte verhalen
ISBN 9 789402 192247

Geen fiets
korte verhalen
ISBN 9 789464 351224

Dit geloof je niet
Korte verhalen
ISBN 9 789464 925685

Wim van den Berg

Sterke verhalen

korte verhalen

Auteur: Wim van den Berg
Foto omslag: Michel van den Berg
ISBN: 9 789465 543543
© 2026 Wim van den Berg

Voorwoord

Dit boek is gebaseerd op gebeurtenissen uit mijn leven. Uit het verleden, gebeurtenissen die recentelijk hebben plaatsgevonden en soms uit dromen. Waar of niet waar? Het maakt niet uit. Als het maar een leuk of ingrijpend verhaaltje oplevert.
De meeste verhalen zijn humoristisch opgeschreven.
Om de privacy van anderen te waarborgen zijn sommige namen gewijzigd.
Ik hoop dat jullie net zo genieten van het lezen van de verhalen als ik van het schrijven ervan.

Inhoud

Komt hij wel of komt hij niet?	9
Geen dessert	13
Jeans	17
Koekjes	21
Leed	25
Spareribs	29
Behulpzame oude dame	33
Een geurtje	37
Sterrenrestaurant	41
Broodje van Kootje	45
Moppenverteller	49
Onder een steen geleefd	53
Sofie	57
Wadlopen	61
Oogdruppels	65
Service van de zaak	69
De weg kwijt	73
Toerist	77
Bekende Braziliaan	81
Verhalenverteller	85

Vergeetachtigheid 89
Schooltoneel 93
It ken net 97
Rugpijn 101
Rondje door de wijk 105
Sterke verhalen 109
Occasion 113
Mousse de chocolate 117
Niet kunnen koken 121
Inbrekers of toch niet? 125
Vissen 129
Rode sneakers 133
Niet zo netjes 137
Warme bakker 141
De Kolenkit 145
Verdrietig meisje 149
Lippenstift 153
Geen geld 157
Lingerie 161
Slagroomschnitt 165

Komt hij wel of komt hij niet?

Om precies kwart over zes druk ik op het knopje van de afstandsbediening om de poort te openen. Om halfzeven komt Marco, de zwembadman, dan kan hij zo doorrijden naar ons huis. De poort staat rijkelijk vroeg open. Portugezen komen zelden op tijd of te vroeg, ze zijn meestal te laat. Om halfacht is hij er nog niet. Ik besluit om de poort weer dicht te doen.
Om acht uur bel ik Marco: 'Waar blijf je, we zitten op je te wachten.'
'Oh, ik dacht dat we donderdag hadden afgesproken.'
'Nee, het was vandaag. Maar als je donderdag kan is dat ook goed. Zelfde tijd? Halfzeven?
'Ja, zelfde tijd en ik neem de nieuwe zwembadlamp mee.'
Donderdag maak ik om halfzeven de poort open en om acht uur doe ik hem weer dicht. Marco is weer niet komen opdagen. Om halfnegen besluit ik hem te bellen: 'Marco, waar blijf je nu. We zitten alweer op je te wachten.'
'Ik heb het druk, ik kan pas eind van de maand komen.'
'Bel me zodra je weet wanneer je komt.'
De laatste dag van de maand gaat om kwart voor zeven de deurbel. Marco staat voor de deur en hij is niet alleen. Hij heeft zijn vrouw meegenomen.
Ze nemen plaats op het terras en ik bied ze wat te drinken aan. Hij wil een biertje en zij een witte wijn. Ik vraag me af of hij, als hij zijn vliegtuig moet halen, wel op tijd komt.
'Marco, heb jij je vliegtuig weleens gemist?'

Zijn vrouw begint te lachen en geeft antwoord: ‘Laatst nog! We zouden naar Londen. Komen we aan op de luchthaven, is het vliegtuig al vertrokken.
Bij de tandarts ging het ook mis. Komen we bij de receptioniste en die zegt: ‘U bent te laat, u moet een nieuwe afspraak maken.’ Hij had nog geluk dat hij geen kiespijn had.
Marco staat op en zegt: ‘Ik ga de nieuwe lamp uit de auto halen.’
Even later is hij terug, met lege handen.
‘Sorry, ik ben de lamp vergeten.’
Wij gaan op zoek naar een andere zwembadman.

Geen dessert

‘Wim, we zijn vandaag één jaar samen. Zullen we dat vieren?’ zegt mijn vriendin.
‘Is dat alweer één jaar? Ik dacht iets meer dan zes maanden.’
‘Nee hoor, het is precies één jaar geleden dat we verkering kregen.’
‘Ik vind het best. Dan gaan we vanavond lekker uit eten.’

We besluiten naar een Mexicaans restaurant te gaan met de naam “Mas Mais” (meer maïs). Het is daar lekker warm en het zit al helemaal vol, maar een tafeltje bij de muur is gelukkig nog vrij.
Een serveerster brengt ons naar het lege tafeltje. Zodra we zitten, voel ik een voet tegen mijn been langzaam omhoog kruipen. Mijn vriendin kijkt me strak aan en zegt: ‘Gezellig, hè?’
Ik pak haar hand en wrijf zachtjes met mijn duim over haar vingers. Ze kijkt me zielsgelukkig aan.
De serveerster staat opeens naast ons en vraagt: ‘Willen jullie alvast wat drinken?’ Terwijl ze dat vraagt, kijkt ze mij aan, maar ze kijkt niet naar mijn vriendin.
‘Doe mij maar een biertje en voor mijn vriendin een glas droge witte wijn.’
‘De huiswijn?’ Ik kijk naar mijn vriendin, maar die zegt niets. Dus ik zeg: ‘Ja, dat is goed.’

Als de serveerster is vertrokken steekt ze van wal: 'Wat een raar mens is dat! Ze kijkt mij niet eens aan. Ze praat alleen maar met jou, ze doet net of ik er niet ben!'
'Ja, dat is wel vreemd, maar ze heeft wel mooie reebruine ogen.'
'Niks bijzonders! Ze heeft gewoon bruine ogen.'
Daar is ze weer, nu met de menukaarten, een biertje en een glas witte wijn. Ze geeft mij een menukaart in mijn hand en legt de andere kaart naast het bord van mijn vriendin.
Als ze weg is zegt mijn vriendin gepikeerd: 'Zie je dat? Ze geeft jou de menukaart en kijkt je aan of ze je op wil vreten. Bij mij legt ze de kaart gewoon neer, zonder me aan te kijken of iets te zeggen.'
'Ja, dat viel mij ook op; wel een beetje vreemd.'
'Hebben jullie al een keuze kunnen maken?' hoor ik opeens naast me.
'Ja zeker, rundercarpaccio vooraf.'
'Voor mevrouw ook?'
Maar zij zwijgt, dus ik zeg: 'Ja, en als hoofdgerecht spareribs, en voor mij de varkenshaasreepjes.'
De serveerster is nog niet uit het zicht of mijn vriendin begint tegen me tekeer te gaan. 'Heb je dat gezien? De blouse van dat mens staat helemaal open. Je kan alles zien, en ze gunt mij geen blik waardig…'
'Ach, het bovenste knoopje van haar blouse is losgegaan. Dat heeft ze niet in de gaten, en ik ga het haar niet vertellen,' zeg ik met een lach op mijn gezicht.
'Nee, jij geniet van het uitzicht.'
Als ik nog maar een paar happen heb genomen, staat de serveerster alweer naast me. Ze legt een hand op mijn

schouder, buigt wat voorover en vraagt: ‘Smaakt het?’ Ik kijk zo in haar decolleté.
Maar voordat ik iets kan zeggen bijt mijn vriendin haar toe: ‘Ik zit hier hoor! En je kunt gewoon tegen me praten.’ De serveerster kijkt op en vraagt aan haar: ‘Heeft het u gesmaakt?’
‘Ik ben nog niet klaar, maar tot nu toe gaat het goed.’
Als ze later de lege borden komt weghalen zegt mijn vriendin tegen haar: ‘We nemen geen dessert.’

Onderweg naar de auto leg ik een arm om haar schouder en zeg plagerig: ‘Ze had wel een mooi decolleté en mooie reebruine ogen.’
Dat had ik beter niet kunnen zeggen. Haar reactie is veelzeggend: ‘Thuis krijg jij ook geen dessert.’

LEVI STRAUSS & CO.
SAN FRANCISCO
CAL.
ORIGINAL
QUALITY
LEVI STRAUSS & CO.
SAN FRANCISCO
CAL.
ORIGINAL RIVETED
CLOTHING
QUALITY